

Tino Cidoncha. Missatgeria amb Cor

“Volem ser sostenibles i crear feina, feina i feina”

Pressió reguladora per a les monedes virtuals

La CNMV ja estudia un marc de control

ni una gota més!

HUMITAT-STOP

No amagui la humitat, elimini-la per sempre!

Distribuidor per la província de Girona:
ANTONI PAGÈS - 17753 ESPOLLA - Tel. 972 563 418
 Mòb. 678 323 938 - antoni.pages@telefonica.net

EL PUNT AVUI+

Edició de Lleida

2,50€

DIUMENGE • 4 de febrer del 2018. Any XLIII. Núm. 14538 - AVUI / Any XL. Núm. 13408 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-12

Crida a la unitat

PETICIÓ • Òmnium reclama a les forces independentistes generositat per investir president, fer govern i deixar enrere el 155

FULL DE RUTA • L'entitat vol que es fixi un rumb compatible amb els comuns per fer més ampli "el projecte republicà"

POSICIONS • Puigdemont promet que no defallirà tot i les dificultats, mentre el PP es conjura per evitar nous comicis

PRESENCIA

Avui amb El Punt Avui

Un nen seu enmig d'un camp afectat per la sequera a Hondures ■ AFP / ORLANDO SIERRA

Un món millor?

La humanitat viu millor ara que fa mig segle?

Europa-Món

P26

Massiva mobilització dels sobiranistes corsos

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

TQ EUROCREDIT
 La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222
www.tqeurocredit.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Tots els camins porten a Estrasburg

Quan feia poc més d'un mes que Cui-xart i Sànchez eren a la presó, col·lectius de juristes i entitats sobiranistes van organitzar un acte al Col·legi d'Ad-

vocats de Barcelona per denunciar l'aberració jurídica de la presó preventiva. Hi participava com a convidat especial un prestigiós professor de dret internacional de Roma, Fabio Marcelli, que es va mostrar atònit davant del que estava succeint a la justícia espanyola. En un intent de respondre als interrogants jurídicopolítics que s'havien plantejat durant l'acte va acabar reblant –ell que venia de Roma–: “Tots els camins porten a Estrasburg.”

Tenia raó. Tot el que ha anat passant les darreres setmanes i mesos ens ha acabat de fer perdre l'esperança que la justícia espanyola fos justa. En només tres dies, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, ha anunciat que els polítics inde-

pendentistes que han liderat el procés serien inhabilitats pel Tribunal Suprem, una decisió que només pot correspondre al poder judicial, mai al poder polític. L'endemà divendres el jutge Llarena denegava la llibertat del conseller Quim Forn amb l'argument que, tot i haver abandonat la política, seguia sent independentista (fet que atempta ja no contra la llibertat d'expressió sinó la de pensament). I tot això la mateixa setmana que es publicava l'estudi d'un *think tank* del diari *The Economist* que assenyalava que a Espanya s'havien devaluat les garanties democràtiques.

Cal començar el camí cap al Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg

No calen més proves. Cal començar el camí cap al Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg, i no és fàcil perquè fins que no hi hagi una sentència ferm del TS i s'hagi esgotat, per tant, el recorregut de la justícia espanyola no es pot fer el salt a cap jutjat internacional. Però hem fet un primer pas: el prestigiós advocat londinenc Ben Emmerson ha entomat el cas dels presos polítics catalans i ha demanat empara a l'ONU. Encara que la seva resolució no sigui vinculant ens ajudarà a posar en evidència la qüestionada democràcia espanyola des d'una instància internacional de primer ordre.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Zara i la Candelera

Vaig a la Dòria a proveir-me de llibres, i caminant Riera amunt m'adono que la botiga Zara ha tancat. Els aparadors espaiosos que projectaven al carrer la claror que els fanals públics no fan han abaixat les portes metàl·liques. Fins quan? Fins que s'hi posi un comerç de mercaderies xineses? L'Ajuntament ha reaccionat anunciant la creació d'una comissió per revitalitzar el centre urbà. Fa tres anys, quan va tancar Massimo Dutti, ja en va crear una amb el mateix objectiu. Les dues firmes, que pertanyen al mateix amo, s'han replegat a Mataró Parc, el gran centre comercial i cinematogràfic de l'extraradi, a la cruïlla –el *carrefour*, en diuen els francesos– de l'autopista que travessa el Maresme i la que ve de Granollers. L'altre centre, el centre urbà, que també voldria ser comercial, es “desertitza”, per usar la paraula d'urbanistes i sociòlegs. La gent no hi va a fer despesa i les botigues, les que he dit i d'altres, en fugen. L'Ajuntament el tenim presidit per un alcalde voluntariós però que governa en minoria amb un equip humà molt fluix. Les comissions

“Podrien traslladar les esglésies als grans centres comercials

“revitalitzadores” que munten neixen moribundes i no serveixen per a res.

La Dòria, petita i prudent, ens va venir a salvar quan va tancar Robafaves, complex llibreter que gairebé ocupava un carrer sencer del centre. Hi adquireixo, per a mi, *La confabulació dels irresponsables*, crònica historiada de Jordi Amat sobre el procés, i, per regalar a casa, *La uruguayana*, de Pedro Mairal, una veu literària argentina nova per a mi, i *Solenoides*, del romanès Mircea Cartarescu, la gran veu europea, segons diuen.

Surto firat al carrer. Són prop de les vuit del vespre i sento un gran i sostin-

gut repic de campanes. Gràcies a la meua educació religiosa, en conec el motiu. Avui és la Candelera, i les campanes criden a missa. Entro a l'església de Santa Anna. Quan anava al col·legi adjacent, la missa blanca i lluminosa d'aquest dia era un tap de gent. Les dominicals o sabatines, també. Set capellans oficien la cerimònia. Més que fidels no els segueixen. Exagero, però no gaire. Quants són? Vint? Trenta? Sobra aire per tot. Tots van a combrregar. Quan l'església s'omplia hi anaven només uns quants, potser els mateixos que ara, en nombre. Els capellans poden ara ajustar millor les existències. Tants caps, tant de pa consagrat. El cas és que les esglésies, tot i la poca aflluència i l'espai grandiosos que han d'il·luminar i escalfar, no tanquen. L'Església és eterna però potser hauria de fer un pensament i traslladar les delegacions al Mataró Parc, com el Zara. Moltes ciutats van néixer així: muntant una església i un ajuntament al lloc on se celebrava un mercat, en un *carrefour*. Ofereixo la idea al meu Ajuntament, que dona el centre urbà per perdut o en fa tot l'efecte..

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xgrbgz>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Ser (o sentir-se) espanyol

Potser em repeteixo. Segur. Però, després de vuit anys fent un article pràcticament cada dia, em penso que ja m'ho perdonaran. Em repeteixo, deia, perquè avui tornaré a fer servir la cita aquella de Gaziél (sí, era Gaziél, no Joan Sales) que parla dels préssecs i dels albercocs. "Per a la meva família, ser català ha estat sempre tan espontani i natural com per al francès, l'anglès o el castellà mateix sentir-se conformat indestructiblement d'una certa manera. I això sense el més lleu regust de política o d'isme qualsevol, ni cap menyspreu pels que no són com nosaltres: senzillament, com un albercoc se sent albercoc, i no préssec", deia la cita. Doncs això, que ens diuen albercocs però ens sentim préssecs. I no hi ha res a fer. Per més que vagin contra els préssecs, que intentin liquidar les branques dels arbres que els sostenen, que vulguin deixar-los sense aigua com a càstig, que

“A hores d'ara sembla més fàcil ser català a Bèlgica que a Espanya

vulguin talar l'arbre a cops de destrall o amb la motoserra, els préssecs no se sentiran albercocs. No només perquè ser albercoc és tot un honor, sinó perquè cada cop fa més vergonya ser préssec. Com volen que em senti d'un estat que reparteix llenya als qui voten, que té un ministre que diu que la llei està per sobre de la convivència, que té un govern que anuncia el que després faran els jutges, que empresona aquells qui en discrepen, que considera sagrada la seva Constitució, que no deixa

que es xiuli en un camp de futbol, que prohibeix el color groc, que no suporta les televisions que no entén, que està en contra de la diversitat lingüística, que persegueix la llibertat de càtedra, que té una intel·lectualitat que no es rebel·la contra tot això i que manté en vigor una institució tan caduca com és la monarquia, que traspasa el poder genèticament de pares a fills, que és capaç de fer aguantar una cerimònia carrinclona a una nena de 12 anys i que ara té al capdavant un rei que es nega a signar el nomenament d'un president *autonòmic* perquè no li agrada. Se'ns fa difícil, impossible, sentir-nos espanyols. Perquè no és que ens vulguin espanyols, és que no ens volen catalans. I arribaran a considerar-ho delictes, no sentir-se espanyol. I no s'adonen que, a hores d'ara, ens sentim més belgues que espanyols. Perquè és més fàcil ser català a Bèlgica que a Espanya.

De reüll Montse Oliva Vilà La nació més vella?

Fidel a la factoria de FAES, Esperanza Aguirre va ser de les primeres dirigents del PP que pretenia combatre els incipients signes del procés i la renovada ofensiva contra l'escola catalana amb les seves famoses astracanades. "Espanya és una gran nació, amb 3.000 anys d'història. Això és el que han de saber els nens." Corria el 2012 i en aquells moments s'erigia com un dels darrers baluards d'un aznarisme que ja feia temps que recriminava a Mariano Rajoy la seva tibiesa envers les aspiracions catalanes i el fet de no haver estat capaç de

Aquesta setmana un historiador ha desmentit Rajoy al Congrés

cultivar un patriotisme "sense complexos" com el que ell va intentar imposar durant la seva presidència. Tant és així que en el seu darrer comiat de la política, Aguirre tornava a carregar contra l'actual líder del PP suggerint que només Aznar i els seus irredemptors han estat els veritables defensors

de l'impuls del nacionalisme espanyol. Ja en plena efervescència del procés, Rajoy va decidir sumar-se a la croada proclamant: "Espanya és una gran nació. Amb més de 500 anys d'història. Som la nació més vella d'Europa." Han estat molts els historiadors que l'han desmentit, entre ells José Álvarez Junco, el qual aquesta setmana, en la seva compareixença al Congrés per avaluar el model territorial, ho va reduir força anys més. I, al damunt, feia un pronòstic: "D'aquí a 3.000 anys Espanya no existirà. Catalunya, tampoc." És clar que ni ell ni cap de nosaltres no hi serem per comprovar-ho!

Les cares de la notícia

MINISTRE DE JUSTÍCIA

Rafael Catalá

Nervis en el govern espanyol

Nervis en el govern espanyol per la possibilitat que el bloqueig per impedir que Carles Puigdemont sigui investit acabi en noves eleccions. El ministre de Justícia, Rafael Catalá, es demanava fins quan es pot allargar la no investidura. Obviava que el responsable de la paràlisi és l'executiu estatal.

METGESSA ADJUNTA GERIATRIA HOSPITAL DEL MAR

Maria Pi-Figueras

Un programa necessari

L'hospital del Mar desenvolupa un programa en què oncòlegs i geriatres ofereixen una atenció integral als malalts de càncer. El projecte és del tot necessari, tenint en compte que els últims pronòstics indiquen que el 2025 entorn del 40% dels diagnosticats a Catalunya tindran més de 75 anys.

DIRECTOR DE SALÓ DEL CINEMA I LES SÈRIES

Àlex Murrull

Objectiu: l'expansió

Des de divendres, milers de persones han passat per la Farga, on avui abaixa la persiana el Saló del Cinema i de les Sèries, on s'han fet nombroses activitats i que ha tingut molts convidats, entre ells l'actor Alberto Ammann. El director, Àlex Murrull, ja mira al futur amb un objectiu: l'expansió.

EDITORIAL

Barcelona necessita un gran consens

■ L'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va perdre divendres la segona qüestió de confiança del seu mandat, tot i que aquest cop amb més duresa que l'anterior, ja que el seu grup, BComú, es va quedar totalment sol després de l'expulsió del PSC del govern municipal. Ni més ni menys que 30 vots en contra de l'alcalde i només el vot a favor dels seus 11 regidors. És cert que resulta absolutament improbable que malgrat el revés rebut emergeixi una majoria consistorial que permeti fer fora Colau de l'alcaldia. I que, passat el termini de 30 dies per exercir la moció de censura sense resultat, el ple extraordinari de divendres tornarà a suposar un simple mecanisme administratiu per aprovar el pressupost tal com habilita la normativa municipal per evitar bloquejos. Però no és menys cert que es reflecteix a la perfecció la solitud i feblesa de Colau al capdavant del primer Ajuntament de Catalunya. I mostra la seva incapacitat de teixir acords majoritaris.

Barcelona necessita un gran consens de ciutat que vagi més enllà de la gestió diària i dels acords puntuals. I resulta evident que aquest gran motor només es pot conformar entorn del republicanisme en una aliança democràtica entre comuns i independentistes. La dificultat per travar acords amb l'esquerra d'ERC i la CUP és paradoxal. Però més enllà de les diferències ideològiques fins i tot hauria de ser possible l'aproximació a un PEDeCAT que s'ha abstenut en el pressupost de Colau i amb qui BComú va pactar un tema tan fonamental com el pla d'habitatge. En la situació d'estat d'excepció que viu Catalunya, de la qual Barcelona és capital, Colau hauria de treballar per aquest gran front republicà que podria suposar una forta i ambiciosa majoria de ciutat.

Tal dia com avui fa...

1 any Sense donar pistes
El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, evita enumerar les mesures coercitives que prepara contra el referèndum.

10 anys Es desmarca
L'abat de Montserrat es desmarca de la Conferència Episcopal i afirma que cap partit polític "representa l'Evangeli".

20 anys Executada
El Tribunal Suprem rebutja l'últim recurs i no concedeix l'ajornament de la pena de mort de Karla Tucker, tot i la pressió internacional.

Full de ruta

Joan Rueda

Estudiar cada moviment

La repressió no pararà, anirà a més. El darrer exemple: el jutge del Tribunal Suprem manté el conseller legítim d'Interior, Joaquim Forn, a la presó perquè és independentista. I ho diu sense embuts: "Persisteix la incertesa que la voluntat política majoritària sigui respectar l'ordre legal per assolir l'aspiració d'independència que encara avui comparteix l'investigat." Aquest darrer exemple, doncs, situa els republicans, siguin fidels a la figura del president de la Generalitat, votants d'ERC o favorables a la ruptura total que propugna la CUP, en una situació mental molt difícil per fer el que toca fer ara: parar el cap i pensar molt bé quins han de ser els pròxims moviments. I parar el cap no vol dir parar les mans, vol dir que, mentre es manté la resistència no violenta, mentre es treballa per internacionalitzar el procés, es fa la pedagogia arreu sobre els beneficis de la República, etcètera, es pensa quin ha de ser el full de ruta –ja sé que l'expressió no és bo-

Sense renunciar a res, mantenint la resistència no violenta, s'ha de parar el cap un moment i analitzar bé on som i, sobretot, preparar-nos pel que vindrà, que serà llarg

na però així ho entén tothom... – per als pròxims anys. Perquè parlem d'anys de lluita, i cal planificar-los.

Aquesta proposta, però, té, almenys, un problema... qui lidera aquesta reflexió? Aquest procés va néixer de la gent i va ser aquesta la que va impulsar els polítics, fins al punt de convertir en independentistes, per exemple, partits autonomistes. I això s'ha de mantenir. Ara, també és cert que aquesta empenta, aquesta feina, ha de tenir una representació política i, en el sistema actual, aquesta ha de venir mitjançant els partits polítics. No hi ha cap altra manera que permeti que un procés independentista sigui homologable a qualsevol estàndard internacional. Per tant, toca un esforç, un altre, d'unitat entre els partits polítics republicans –superat l'episodi de la investidura– i toca refer les relacions amb la societat civil, sobretot amb una ANC molt tocada per la jugada política de Jordi Sánchez i amb uns CDR que han de tenir un paper més definit. I cal, sobretot, dir les coses pel seu nom.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

No ser bona gent

Al *Foraster* de la setmana passada, Quim Masferrer va dir la frase que diu sempre al final: "Gent de la Vall d'en Bas: sou molt bona gent." Jo no sé si és veritat als altres pobles, però a la Vall d'en Bas us asseguro que hi ha molta gent indesitjable. Conec la història de dos germans tan empenyats per l'herència que l'un no va voler donar cèl·lules a l'altre quan aquest patia leucèmia. O als mateixos paratges idíl·lics hi va créixer Pere Puig, que era tan bona persona que l'any 2010 va agafar l'escopeta i va assassinar tres homes i una dona a Olot. O una altra malànima és l'Albert, que sempre que juguem al pòquer ens fot els calés i cada vegada que veig la casa espectacular al mig de la Vall on viu amb la senyora i els bessons penso que la meitat d'aquelles bigues de roure i d'aquelles vidrieres l'he pagada jo.

D'ON VE AQUESTA INSISTÈNCIA a definir la gent com a bona gent? L'ús del terme "gent" ens és molt útil a la Catalunya contemporània per evitar parlar de "poble" i així poder integrar tothom que es vulgui apuntar a la catalanitat. Als anys vuitan-

ta, Pasqual Maragall ja va utilitzar el terme quan parlava de "la ciutat de la gent", eslògan que li va servir perquè tothom se sentís identificat amb el patriotisme barceloní. Pujol parlava més de "país", però aquest terme també connotava més la gent que no pas el poble.

ARA L'INDEPENDENTISME hem heretat aquesta heterogeneïtat. No som un poble contra un estat (perquè, com a poble, estem dividits), ni tampoc no som una multitud amorfa i utòpica (que és el que voldrien que fóssim els comuns equidistants). En realitat, som una pluralitat de

gent unida al voltant d'una causa concreta. Una de les consignes que ens defineix com a subjecte polític és "Som gent de pau", que és una consigna que neix, no pas de cap manual o programa, sinó de la gent mateixa. Però allò més valuós de la consigna és justament que supera la identificació entre ser gent i ser bona gent, una identificació que és molt simpàtica a la televisió però que és ruïnosa en política.

I ÉS QUE, QUAN L'INDEPENDENTISME crida "som gent de pau", no fa de "bona gent" que representa l'heroisme del dia a dia, sinó que ho proclama mentre resisteix no violentament contra les forces de repressió espanyoles. Per tant, l'eslògan no és pacifista sinó que defineix una guerra que lluitem sense armes. Ser gent de pau vol dir mobilitzar-nos estratègicament, exercir formes petites o grans de desobediència, burlar-nos alegrement de tot allò que diu l'enemic unionista i, ara mateix, continuar buscant polítics disposats a plantar cara per defensar el president Puigdemont. La guerra és de llarga durada, però la victòria de la gent només és qüestió de temps.

“D'on ve aquesta insistència a definir la gent com a bona gent?”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La greu injustícia de les inhabilitacions

■ No anem bé de cap de les maneres. Ara i aquí els catalans patim una impunitat terrible des de la superestructura de l'Estat espanyol, amb l'ajuda inestimable de la Comissió Europea. Ens volen inhabilitar els nostres principals líders polítics catalans per tal que no es puguin presentar a les eleccions, fins i tot abans que existeixi un sentència judicial ferma. D'aquesta manera, amb "trampes legals" més pròpies de Turquia que no pas d'un país de la UE, fer possible, en un futur pròxim, una victòria unionista assimilacionista i ultradretana a casa nostra. En som conscients, d'això? Anem molt i molt malament els catalans. Hem tornat al franquisme, i ara amb el vistiplau de la Comissió Europea. Cal explicar, amb pèls i senyals, aquesta situació tan anòmala arreu de

Europa. ANC, Òmnium, CDR, si us plau: poseu-vos les piles. Catalans, persones humanes de bona voluntat: no us deixeu enredar ni estafar políticament parlant. Cal reaccionar amb serenitat, fermesa i contunència.

JOSEP M. LOSTE
Portbou (Alt Empordà)

Dir la veritat

■ La veracitat és una virtut important i sense ella és molt difícil que els homes es relacionin i s'entenguin. Amb la veritat a davant és possible la comunicació i l'entesa entre les persones. Res més agradable que poder-se fiar dels altres. I sobretot de la família. Avui en dia no està és moda, la política utilitza constantment les mitges veritats com a estratègia i així estem acabant per no creure'ns res. Per convida cal tenir confiança recíproca. La mentida i la dissimulació no aconse-

gueixen comunicar-se amb els altres. Podríem esforçar-nos una miqueta a fer que tinguem la valentia de ser més verçosos?

M. ANTONIA RAURELL
Barcelona

Piqué i la xenofòbia

■ El comitè de competició de la FEF ha obert expedient a Gerard Piqué per les declaracions que va fer després del partit de copa contra l'Espanyol. Què va dir Piqué? Ubicar, com també fa Google Maps, amb ironia i sense insults l'Espanyol a Cornellà. Recordo que no fa gaires anys tothom es referia a l'Espanyol com l'equip de Sarrià i mai ningú va objectar res. Per què ara sí a Cornellà si és on juga l'equip? L'Espanyol va denunciar Piqué al comitè de competició per considerar que les seves declaracions

tenen una actitud xenòfoba i que generen violència i intolerància. Per la seva part, l'Ajuntament de Cornellà va entrar en la polèmica al·legant que Piqué intentava discriminar i enfrontar ciutadans! La RAE defineix *xenofòbia* com "fòbia als estrangers". Per tant, com hauríem de definir la pancarta dedicada a una súbdita colombiana "*Shakira es de todos*" o els crits de "Shakira és una p..."? En la meua opinió, no es poden equiparar els greus insults de les grades de Cornellà a Piqué i la seva família, i el llançament d'objectes, amb les declaracions iròniques de Piqué. El jutge instructor del cas serà el Sr. Francisco Rubio, autor de tuits sobre els fets de l'1 d'octubre que van ocasionar que el Barça demanés la seva dimissió. Mala peça al taller.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

La frase del dia

“No som fruit d’una casualitat ni d’una operació de màrqueting ni una aliança d’uns que fan un ‘xiringuito’”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

Tribuna

Josep M. Solé i Sabaté. Catedràtic d’història contemporània de la UAB

Als presos polítics catalans

Estimats Oriol, Jordis i Joaquim. Abans que res us envio l’afecte, l’estima i el suport de milions de persones, independentistes i molts altres que no ho són i es defineixen unióistes tot reconeixent que el procés de lluita per la República Catalana és un fet polític i no judicial.

NO HI PUC INCLoure, per a vergonya seva, els dirigents del tripartit repressor PP-PSOE-Cs, aquests són unitaristes. Persones que imposen i obliguen, que temen la llibertat i el dret a decidir de la gent.

TOT EL QUE VIVIU DE TRIST en ser privats del bé més valuós del ser humà, la llibertat, és conseqüència de l’actuació d’un “Estat de democràcia imperfecta”, com s’acaba de denunciar en l’àmbit internacional. No és cap consol, però és l’evidència més precisa fins ara que el món mira el que succeeix a l’Estat espanyol. Aquest fet segueix i seguirà, la humanitat ha lluitat –vosaltres en sou la prova més fefaent en aquest moment a Europa– per fer triomfar per damunt de tots els obstacles la idea de llibertat. Individual o col·lectiva, social i nacional.

ALLUNYATS FORÇADAMENT I injustament de la vostra terra per voler complir el que dúieu en el programa electoral que us va dur a la victòria electoral, i ningú, ni cap ens governamental o judicial, va impugnar. Lluny de casa i dels vostres, de la vostra gent, dels vostres companys i amics, dels qui caminen amb vosaltres per abastar un país lliure. Una República Catalana que té com a horitzó ser justa i solidària, igualitària entre dones i homes, social i honesta per poder esborrar del nostre viure quotidià un sistema polític que és un llegat d’oprobri, que du el pesat llast d’una mal anomenada transició democràtica.

ARREU ON HOM VA sempre hi ha qui du un llac groc, una ensenya, una bufanda, un mocador o el que sigui per ser un més dels qui es mobilitzen periòdicament reclamant la vostra llibertat. Els adversaris polítics només tenen la raó de la força, són febles fins a aquest extrem. Fins i tot hi ha diputats del tripartit repressor que us anomenen enemics, mostrant una ignorància majúscula, perquè així legitimen, encara més, el dret a lluitar per la llibertat i la igualtat. Per la pau i la democràcia.

SOU UN EXEMPLE DE COHERÈNCIA política per a les noves generacions, més enllà de l’embrutiment dels mitjans lliurats al poder per raons indignes, usant contra vostre i tot el sobiranisme la falsedat i l’insult, el periodisme groc, les mentides i calúmnies més flagrants. El

“Us saludo sabent que el cor de molts batega amb vosaltres. Aviat arribarà el dia que amb una forta abraçada us podrem agrair el que heu fet per tots

gruix del país persevera amb vosaltres en el seu anhel d’un futur millor.

LES PRESONS SÓN LLOCS DE CÀSTIG, així i tot sabem que sou un far de convivència amb els reclusos que tracteu. Uns presos generosos vers els altres reclusos, humanament i culturalment amb els vostres companys d’infortuni.

ELS NUNCIS DEL RÈGIM anuncien una vegada i una altra que el procés d’independència de Catalunya és mort; he comptat que ho han dit més de 30 vegades des de fa uns quatre anys ençà. Però no, és un moviment ferm i fort d’un poble que ara, gràcies a vosaltres i a altres que són a l’exili, ha entomat el camí del seu alliberament col·lectiu. Ho estudien analistes de tot el món, a centenars d’instituts dels EUA ha estat matèria de discussió, els líders europeus són contínuament interpel·lats sobre el tema i els periodistes lliures –no els de la caverna– d’arreu del món en fan menció un dia sí i l’altre també.

SÉ QUE NO CAL DIR-VOS coratge i dignitat, us en sobra; però en no poder viure el dia a dia del país, és bo que sapiguen que aquest fantasma que recorre l’Espanya oficial, la por, és el combustible de tanta infàmia contra vosaltres i contra l’independentisme republicà.

FENT TOTES LES ARGÛCIES judicials al seu abast, sense separacions de poders, intentaran anul·lar l’elecció del president Puigdemont o tota actuació política dels exiliats i presos, però la consciència de la bondat política, de les manifestacions pacífiques a la llarga triomfarà. Sempre la millora de la humanitat ha acabat vencent.

US SALUDO SABENT QUE el cor de molts batega amb vosaltres. Aviat arribarà el dia que amb una forta abraçada us podrem agrair el que heu fet per tots.

De set en set

Matthew Tree

Indissoluble

En visitar Catalunya per primer cop, gairebé l’única referència que en tenia era la tercera paraula d’un títol d’un llibre de George Orwell; però no vaig trigar a descobrir que aquesta terra tenia una llengua pròpia parlada per milions de persones, una literatura pròpia (i extraordinària), una història ídem... Tot seguit, em vaig adonar que no coneixia ningú –absolutament ningú!– fora de Catalunya que tingués la més remota idea que tot això existia. I l’única explicació viable per a aquesta circumstància excepcional només podia ser que des de feia temps l’Estat en què Cata-

Les anomalies mai no desapareixen fins que deixen ser anòmales

lunya es trobava havia fet mans i mànigues per evitar que el món la clissés ni que fos durant un segon, cosa que significava que Catalunya era una immensa anomalia, potser la més gran d’Europa i tot. A partir d’aquell moment, sabia, com sabia que la cervesa era bona i que l’anís em feia fàstic, que quelcom molt semblant a la situació política actual era inevitable. Perquè les anomalies mai no desapareixen fins que deixen ser anòmales. Si les ocultes, en el moment de deixar de fer-ho es faran visibles a l’acte. Si els dones cops, només faràs que s’inflin. Si les engarjoles, tan sols faràs que se’n parli cada cop més. I si demanes a la gent que votin per tal que es tornin a ocultar i la gent vota en el sentit contrari, llavors ja pots plegar –o negociar–. O bé pots continuar fent veure que les anomalies no existeixen. És a dir, pots continuar mentint. Pels descosits. També a tu mateix. Oi, *Gobierno?*

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El PSC diu adeu al local del carrer de Nicaragua

El trasllat al carrer Pallars s'afirma des del partit com una oportunitat per a "un nou inici"

Junts oncòlegs i geriatres en la lluita contra el càncer

Un programa de l'hospital del Mar aconsegueix millorar la qualitat de vida del pacient

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Òmnium demana sacrificis

CESSIÓ Insta JxCat, ERC i la CUP a ser generosos per fer possible la investidura i governar **CONSENS** Vol un rumb compatible amb Catalunya en Comú per "sumar adhesions al projecte republicà" **CLAR** Reclama que exposin amb transparència les seves estratègies

Xavier Miró
BARCELONA

Òmnium Cultural no vol cap altre escenari que no sigui investir president "tan aviat com sigui possible", formar govern i recuperar una Generalitat que està intervinguda per l'Estat amb el 155. I adverteix que la intervenció de l'Estat està "tocant el moll de l'os" de les competències de la Generalitat i posa en risc la llengua, l'educació i la cohesió social.

Per posar fi a aquesta situació, Òmnium demana implícitament que Junts per Catalunya, ERC i la CUP facin sacrificis si cal i exhibeixin la "màxima unitat i generositat" perquè Catalunya en Comú també formi part dels consensos de la nova legislatura. L'independentisme va revalidar la majoria el 21-D, però Òmnium recorda que les eleccions també han enfortit l'amenaça per als "grans consensos" de país que suposa el creixement de "formacions amb un discurs populista", amb referència a Ciutadans.

Acompanyat per tots els membres de la junta nacional i els presidents territorials de l'entitat, Marcel

Mauri, el vicepresident d'Òmnium, va llegir ahir a l'escola Súnion de Barcelona una declaració molt mesurada que s'ha d'interpretar tant pels termes que utilitza com pel fet que no cita noms ni sigles. Totes les demandes les fa als partits "sobiranistes" i no pas "independentistes". Inclou, per tant, Catalunya en Comú en el consens que exigeix per a la propera legislatura. I, a diferència dels dis-

Òmnium diu que el candidat el tria la majoria, i avui és Puigdemont

courses de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), no apareix enlloc el nom de Carles Puigdemont.

Després de la lectura de la declaració, quan li van preguntar si Puigdemont ha de ser el candidat a president, Mauri va recordar que és el nom proposat per la majoria parlamentària i pel president del Parlament, Roger Torrent, i que són ells els que ho han de decidir. Una posició diferent de l'ANC, que reivindicava que no hi pot haver cap

altre president que no sigui Puigdemont i que divendres fins i tot rebutjava la presidència "simbòlica" a Brussel·les proposada des de la presó pel líder d'ERC, Oriol Junqueras.

Parlar clar als ciutadans

En la seva declaració, Òmnium demana "autocrítica i sinceritat" a totes les forces per tal que "parlin clar a la ciutadania" de les estratègies "que cadascú creu que cal seguir a partir d'ara". Ho demana perquè recorda que la diferència de posicions entre JxCat, ERC i la CUP s'ha fet evident durant la negociació de la investidura i ha provocat "episodis desconcertants" com ara l'ajornament del ple d'investidura. Els ciutadans són prou madurs —conclou— per entendre que, davant d'un context polític complex i marcat per la repressió judicial, "les respostes polítiques també han de ser complexes", i que "no hi ha solucions fàcils ni ràpides".

L'entitat considera que el camí per fer possible la República serà "llarg", però, si la ciutadania ho vol, "irreversible". És amb aquesta perspectiva que

El vicepresident d'Òmnium, llegint la declaració davant de tots els dirigents ■ JUANMA RAMOS

demana implícitament a JxCat, ERC i la CUP defugir posicions maximalistes per tal de "fixar uns objectius mínims de país que siguin compartits àmpliament i que permetin sumar més persones al projecte republicà" per avançar en el camí per fer-lo possible en el futur.

No s'ha superat el 50%

Òmnium Cultural defensa que Catalunya s'ha convertit "des de l'1 d'octubre" en un subjecte polític internacional i que les formacions favorables a la República han tornat a guanyar per majoria absoluta, però no han aconseguit

superar el llindar del 50% dels vots. L'entitat considera que l'1 d'octubre i les eleccions del 21-D culminen un període de més de set anys "d'estratègia unitària del sobiranisme a favor del dret a decidir". Un cop més, doncs, es reivindicava que Catalunya en Comú ha de continuar formant part del projecte consensuat entre les tres formacions independentistes per a la propera legislatura.

El primer que demana a les quatre forces sobiranistes és fer possible com més aviat millor la investidura, la formació de govern i la restitució de les

institucions, i enlloc es fa referència a la possibilitat de recórrer a unes noves eleccions com ha reivindicat algun cop Junts per Catalunya com una manera de desbloquejar les diferències amb ERC sobre la investidura i el que és gairebé un empat de força parlamentària entre les dues formacions fruit dels resultats del 21-D. Ahir mateix, la consellera exiliada de Junts per Catalunya, Clara Ponsatí, reafirmava que prefereix afrontar unes noves eleccions abans que formar un govern "tutelat en una comunitat autònoma sota vigilància". ■

L'APUNT

Una llar és dignitat

Sònia Pau

"Tenir una llar significa que, si arribes tard, algú es preocuparà per tu." Així. Ras i curt. Ho diu Antoni Cortiñas en una entrevista al web de l'Ajuntament de Barcelona. I ell en sap d'això. Molts mitjans hem parlat alguna vegada de Cortiñas. Tenia feina i família, però va acabar vivint al carrer. Es va veure protagonista del lema "Podries ser tu". Uns tenen més números i altres, menys, però tot-

hom pot convertir-se en una persona sense llar. Amb el suport d'entitats, que també en saben molt d'això, ell se n'està sortint, però es defineix encara com "tècnicament sense llar", perquè ell sol no es pot pagar un habitatge. Com tanta gent. Doncs sí. Però tornant a la frase inicial: "[...] algú es preocuparà per tu". Una llar no són quatre parets i un sostre. Una llar és dignitat.

Puigdemont confia a superar les dificultats

El president destituït pel govern espanyol i exiliat a Brussel·les, Carles Puigdemont, va prometre ahir que no defallirà davant de les dificultats que admet que existeixen, i va recordar: "N'hi ha hagut en el passat i les hem superat junts." Ho va afirmar en una intervenció per vídeo amb què es va dirigir als participants en l'encesa d'un gran llaç fet amb espelmes a la plaça Mercadal de Reus. "Esperem estar a l'altura de la vostra dignitat", deia als assistents a l'acte, organitzat per la territorial reusenca de l'ANC en col·laboració amb Òmnium, el CDR de Reus, Avis i Àvies per la Llibertat i la colla castellera Xiquets de Reus. Puigdemont va reiterar el compromís de no defallir "per més dificultats, per més repressió i per més injustícia que hi hagi, amb gent a la presó, gent a l'exili, gent amenaçada, gent que se sent perseguida i gent que no se sent lliure d'expressar les seves idees". El candidat a la investidura de la majoria parlamentària independentista va agrair l'acte de solidaritat amb els presos i exiliats i va refermar el compromís de construir "un país millor, nou, per a tothom, sense exclusions, per als 7,5 milions de catalans", per mitjà de "la paraula, la pau i la convivència, i escoltant la gent".

Tardà insisteix que la gran prioritat és formar govern

■ "Tothom és important, però només hi ha una causa política imprescindible: tenir govern", defensa el diputat

Redacció
MOLINS DE REI

En el marc dels estira-i-arronsos i les complicacions per a la investidura del líder de JxCat, Carles Puigdemont, com a president de la Generalitat, el diputat d'ERC al Congrés Joan Tardà va subratllar ahir que, tot i que "tothom és important, el que és imprescindible és tenir govern" per avançar cap a una "República efectiva". Tardà va fer ahir aquestes declaracions a Molins de Rei, en una visita a la Fira de la Candelera, després del conflicte de l'última setmana entre ERC i JxCat a conseqüència de l'ajornament de la investidura del president, prevista per dimarts passat, però que es va ajornar arran de la decisió del Tribunal Constitucional (TC) de prohibir l'elecció de Puigdemont a distància.

Aquest cap de setmana, els partits sobiranistes

El diputat d'ERC Joan Tardà, dimarts al Congrés ■ C.M. / EFE

continuen intentant resoldre la situació, i ERC, en concret, estava ahir en espera que JxCat els fes arribar alguna proposta sobre una fórmula que permeti tirar endavant la investidura de Puigdemont de manera efectiva. És en aquest context que Tardà va remarcar que tothom és important, però, dit això, va precisar que "només hi ha una causa política imprescindible:

tenir govern". Va indicar que disposar d'un govern que pugui prendre decisions seria la manera de "recuperar les institucions per tenir poder". Aquesta recuperació ha de servir per estar "en millors condicions per començar l'últim tram" del camí, que ha de conduir el país "a passar d'una República declarada només simbòlicament a una República efectiva". ■

El número 181 de Bonart, ja a la venda

Llibres d'artista

Cinc anys de Districte Cultural LH | Sala Parés; passat, present i futur
Fires d'art, sí o no? L'etern debat | L'Any Olga Sacharoff
Planta, el complex de la Fundació Sorigué a Balaguer
Fama, la fira dels antiquaris | Trobada anual de Bonart
Entrevista a Emmanuel Guigon, director del Museu Picasso de Barcelona

Agenda d'exposicions a l'edició digital de Bonart (www.bonart.cat/agenda)

Subscripció: 50 euros
4 números + edició digital gratuïta

www.bonart.cat | bonart@bonart.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy vol evitar eleccions per impulsar la legislatura

■ L'executiu espanyol necessita esmorteir la tensió amb Catalunya per recuperar acció de govern amb vista a l'horitzó dels comicis del 2019 ■ Reparteix la pressió entre l'independentisme i Arrimadas

Montse Oliva
MADRID

“En aquest nou període de sessions, el PP encara ho tindrà més difícil per negociar que l'anterior.” Un destacat col·laborador de Mariano Rajoy es posava la bena abans de la ferida davant el curs polític al Congrés que s'estrenarà la setmana vinent, i que seguirà marcat pel bloqueig català i, a més, es comença a detectar els primers moviments dels partits amb vista al combat electoral del 2019 de municipals, autonòmiques i europees. Davant d'això, l'executiu de Mariano Rajoy admet que uns nous comicis a Catalunya no són el millor escenari per als populars. No tant perquè no considerin que l'independentisme potser en podria sortir “tocat” i això “seria bo per a tots”, sinó perquè aprofundeix en la imatge de paràlisi institucional i legislativa que no beneficia en absolut les aspiracions del PP amb vista a la intensa agenda del 2019, però també davant les generals, que el president de l'executiu espanyol pretén situar el 2020.

Però per arribar-hi, caldria fes via en els propers mesos i poder vendre acció de govern, aprovar lleis i uns nous pressupostos de

El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, durant un acte celebrat dissabte passat a Alacant ■ EFE

l'Estat, ja que els actuals estan prorrogats des de l'1 de gener i, pel que sembla, així seguiran fins que el PNB no consideri que el panorama català s'ha asserenat. Si bé es podrien estirar un any més, el fet d'arrossegar els comptes del 2017 fins a final de legislatura, aprofundeix en la imatge de feblesa d'un PP sense socis estables i, al damunt, amb un Cs que ha agafat la directa a les enquestes gràcies, precisament, al seu setge a l'inde-

pendentisme i a la seva nul·la erosió política pel fet que no governen enlloc.

Així, si bé insisteixen que el 155 s'ha revelat com la fórmula màgica que tot ho arregla, i que l'aplicaran fins que els convingui, el fet que reiterin que amb aquest instrument es garanteix el “normal” funcionament de la Generalitat, no treu que, en el fons, preferirien que l'escenari català quedés resolt al març, amb un nou govern i així poder girar full d'una

Sánchez carrega contra la paràlisi

“Un govern que no fa res és un govern que no és res.” Amb aquesta sentència, Pedro Sánchez carregava ahir contra l'immobilisme que al llarg dels anys ha atribuït a Mariano Rajoy no només en la qüestió catalana, sinó també en assumptes econòmics o davant la desigualtat salarial entre homes i dones o d'explotació laboral. Davant d'això, exigia al president del

PP que deixi de limitar-se a “mantenir el poder” i comenci a resoldre les qüestions en problemes seriosos com a conseqüència de la seva inacció. “Espanya no es mereix quedar atrapada ni per la irresponsabilitat dels independentistes ni per la incapacitat del govern espanyol per resoldre molts dels problemes”, conclouia.

situació que a Rajoy se li ha ennuegat des del primer dia.

“Em sembla que algun procediment ha d'haver-hi; el que no pot és quedar-se en els llimbs una situació en què no hi ha investidura però no es convoquen eleccions. I així, fins quan?” Això és el que es preguntava ahir el ministre de Justícia, Rafael Catalá, transmetent el neguit que hi ha en l'executiu espanyol pel fet que hagin d'acabar acceptant un eventual informe dels lletrats del Parlament en el qual es conclouï que el rellotge per repetir comicis encara no s'ha activat. Ca-

La frase

“No pot quedar-se en els llimbs; una situació en què no hi ha investidura però no es convoquen comicis”

Rafael Catalá
MINISTRE DE JUSTÍCIA

talá, que aquesta setmana havia assegurat que si no els convenç l'estudi dels experts de la cambra buscaran un altre parer, mentre donava per fet que el calendari avança des del 30 de gener, ahir assumia que només una investidura –encara que sigui fallida– posarà en marxa el rellotge, i és per això que repetia la tesi del PP que Inés Arrimadas hauria de presentar-se encara que no tingui un suport majoritari. El PP no ho vol, però cada vegada té més coll avall que potser seran inevitables. I d'aquí que vulgui forçar com sigui una entesa entre els grups independentistes perquè es posin d'acord immediatament. ■

Ponsatí prefereix uns nous comicis a un govern “tutelat”

Redacció
BARCELONA

Enmig del debat que s'ha obert a Catalunya entre els partidaris de tancar un acord de govern que deixi fora Carles Puigdemont i els que prefereixen una repetició electoral, Clara Ponsatí es pronunciava ahir a favor d'aquesta se-

gona opció. Des del seu exili a Brussel·les, assegurava que s'estima més uns nous comicis “a formar un govern tutelat en una comunitat autònoma sota vigilància”. En tot cas, suggeriria que si s'opta per aquesta via, s'hauria de disposar de les eines necessàries per “avançar en paral·lel” i respondre al mandat de

l'1-O i del 21-D.

La consellera d'Ensenyament destituïda pel 155 insistia, en una entrevista ahir a RAC1, que és una “mala opció” el fet de “demanar perdó i no saltar-se cap decisió arbitrària del Tribunal Constitucional”. I davant d'això aprofundia en la seva percepció que és millor anar a

eleccions; una opció que entén que és factible, mentre que assegurava que no entenia la decisió del president del Parlament, Roger Torrent, d'ajornar la investidura de Puigdemont, així com la proposta d'ERC de compatibilitzar un govern simbòlic a Brussel·les i un d'executiu que treballi des de Catalunya. ■

Clara Ponsatí està exiliada a Brussel·les des dels finals del mes d'octubre passat ■ ELPUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Navarro, Montilla, Iceta, Obiols i Serra, en primera fila, en l'acte de comiat d'ahir. A la dreta, dos militants. A baix, Iceta durant la seva intervenció ■ ACN

El “nou inici” del PSC

ADEU • Militants i dirigents socialistes s'acomiaden del local del carrer Nicaragua, que ha estat la seu del PSC durant 38 anys
REPTE • Afronten el trasllat a la nova seu, al carrer Pallars, com una oportunitat per abordar la renovació **CRÍTICA** • Iceta reivindica la història del partit i subratlla que no són “ni una operació de màrqueting ni una aliança per muntar un «xiringuito»”

Virtudes Pérez
BARCELONA

Entra corrents i se situa davant de la foto de l'edifici, a l'entrada del local, on es pot llegir “Adeu, c/Nicaragua”. “Fes-me'n una com si tingués 20 anys.” És Manuela de Madre, la històrica dirigent socialista que havia estat alcaldessa de Santa Coloma i vicepresidenta del PSC. Està nerviosa i emocionada. El 18 de febrer el partit inaugura la nova seu, al carrer Pallars, i ahir militants i dirigents es van reunir a la sala Ernest Lluch per dir l'últim adeu a la que ha estat durant 38 anys la casa del socialisme català. “Aquesta casa és plena de moments intensos: d'alegries i també de circumstàncies adverses, però sobretot de moltes ànsies per compartir...”, comentava De Madre. Abans s'havia fotografiat davant de la foto de l'edifici Loli Morón –secretària també de Josep Maria Sala i ara de Miquel Iceta– i Núria Asensi, que va començar sent secretària de Josep Borrell i ara és la secretària de Salvador Illa, actual secretari d'organització. “És un dia de molta enyorança, però comencem una nova etapa que ben segur

que serà bona”, deia Asensi.

I aquest va ser precisament l'esperit de l'acte d'ahir al carrer Nicaragua. Mirar enrere, però per aprendre dels errors i poder agafar embranzida. Res d'admetre debilitat. “Del que es tracta és de recomençar, de renovar, de replantejar, de reescriure. Aquesta és la base del nostre projecte”, subratllava el que havia estat alcalde de Barcelona,

“La llengua no ens dividirà. Som i serem un sol poble. No deixarem que trenquin aquest poble”

Jordi Hereu, poc abans que comencés l'acte oficial amb la projecció de fotos històriques del local ple i també buit. Emoció continguda, llàgrimes i aplaudiments espontanis davant la imatge de la que va ser ministra de Defensa, Carme Chacón.

Però els quatre primers secretaris convidats per explicar anècdotes van optar per no recrear-se gaire en els records i van donar missatges d'esperança. Raimon Obiols va citar Kafka per recordar que “del passat ens ve la força” i va reivindicar el

paper del PSC com a “principal instrument de garantia de la unitat civil del poble de Catalunya”. Narcís Serra va recordar que els socialistes “han contribuït al progrés polític i social de Catalunya” i també a “dignificar els barris perifèrics”, i va presentar el PSC com “un exemple de generositat per bastir un projecte comú”.

Conscients, tot i no fer-ho explícit, que estan en hores baixes, la idea de reconciliació va ser present en el fons de tots els discursos. Des d'aquest punt de vista, el canvi de seu podria ser, en paraules de Serra, “el símbol d'una nova etapa”, que té dos objectius difícils: “Ser més eficients per lluitar contra les desigualtats creixents i ser un instrument de cohesió per tenir un projecte comú.”

José Montilla va insistir també en la mateixa idea de mirar cap al passat, però “només per extreure'n lliçons”. I va culpar de la “fragmentació” de la societat “altres organitzacions polítiques que, a diferència del PSC, no poden mirar cap al passat”. El trasllat a una nova seu –que porta el nom d'un dels fundadors del partit, Joan Raventós, “i és més funcional i més adaptada als nous temps”– representarà un “canvi

Complicitat
Raimon Obiols va tenir paraules d'elogi cap als “invisibles”, els que “no han buscat cap notorietat”. Ahir, molts d'ells eren a la sala. Entre els quals, la Maria Rosa, la primera recepcionista. Va intentar que la nostàlgia no l'atrapés, però va admetre que trobava a faltar “la complicitat amb alguns companys”, mentre que un altre militant anònim lamentava que molts hagien marxat.

per a millor”, segons l'expresident de la Generalitat.

Miquel Iceta va obrir el seu parlament admetent que estava “emocionat com una Pepa” i amb paraules de reconeixement per a Raventós, Lluís Neira i Paco Ramos. No es va voler deixar “els ulls blaus de Manel Alberich”, i tampoc es va oblidar de carregar contra els seus adversaris polítics. I tot en una única frase: “No som fruit de la casualitat ni d'una operació de màrqueting o un programa de televisió, ni som el resultat de l'aliança d'uns quants per muntar un *xiringuito*.”

En aquesta volguda i constant reivindicació del passat, Iceta va citar un fragment del manifest del 82 en què es deia: “La llengua no ens dividirà. Som i serem un sol poble. No deixarem que trenquin aquest poble.” Cap dels primers secretaris, però, es va referir a Pasqual Maragall, present, això sí, en els vídeos històrics. L'acte, al qual va assistir Pepe Sánchez, secretari general de la UGT, es va tancar amb una cançó, *La roba roja*, que no és gaire coneguda, tot i que, amb *La internacional* i *Els segadors*, era la primera que s'aprenien els militants quan s'afiliaven a les Joventuts Socialistes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Terminologia qüestionada

DISCUSSIÓ • El govern d'Aragó retira llibres de text que utilitzen el terme 'Corona catalanoaragonesa' en lloc del de 'Corona d'Aragó' **CENSURA** • L'Institut d'Estudis Catalans i diversos historiadors defineixen el gest com un "atac a la llibertat d'expressió"

Judit Larios
BARCELONA

Polèmica encesa entre el govern d'Aragó i l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). El motiu: l'ús del terme *Corona catalanoaragonesa* en llibres de text utilitzats en centres educatius de la comunitat. La primera fitxa, la va moure el govern aragonès retirant, en una setmana, tres llibres de text —un de l'editorial catalana Casals, un altre de Santillana i un tercer de Teide— en considerar que el terme suposa una "tergiversació de la història". L'executiu aragonès va criticar l'ús d'aquesta denominació en lloc de la de *Corona d'Aragó*, que defensa com l'únic terme correcte. En vista d'aquest gest, l'IEC va respondre mostrant la seva "absoluta repulsa" al que considera "un cas inadmissible de censura i d'atac a la llibertat d'expressió".

L'anomenada Corona d'Aragó —o catalanoaragonesa— es va constituir al segle XII arran de la unió dinàstica sorgida del matrimoni entre Ramon Berenguer IV, que era comte de Barcelona, i la reina Peronella d'Aragó. Anys més tard, d'altres territoris com ara el regne de València, el de Mallorca i el de Sardenya van passar a formar-ne part. Així, tal com explica l'historiador Antoni Virgili, els dos conceptes s'utilitzen per referir-se a "un conglomerat d'estats diferents, cadascun amb les seves pròpies institucions i lleis, sota la sobirania d'un mateix rei". L'IEC insisteix que els historiadors fan ús de les dues expressions "indistintament", però puntualitza que "mai amb caràcter antagònic", i assenyalava que el terme de *Corona catalanoaragonesa* "fa referència al

L'Arxiu de la Corona d'Aragó conté el fons documental de l'antiga Corona d'Aragó ■ ANDREU PUIG

caràcter inicialment dual de la confederació i al pes de Catalunya dintre seu". Una opinió compartida per Virgili, que manté que aquesta denominació "posa en relleu, d'alguna manera, el paper del comtat de Barcelona en la monarquia".

La posició de l'IEC, doncs, ha estat subscripta per diversos historiadors que coincideixen que la decisió del govern d'Aragó "crea un conflicte on no n'hi havia". "És clar que la discussió té una raó política que respon a interessos actuals i no té res a veure amb el sentit de la història", assegura l'historiador Josep Maria Solé, qui va ser el primer director del Museu d'Història de Catalunya.

El mateix sosté Virgili, que qualifica la mesura de "maniobra política" i acusa l'executiu aragonès d'aplicar una "estratègia per aïllar tot el que faci tuf de Catalunya". Així, tots dos vinculen la retirada dels llibres de text al recent trasllat de les obres de Sixena des del Museu de Lleida cap a Aragó, o als dos anys durant els quals el català que es parla a la França va passar a denominar-se Lapao. En tot cas, Solé assenyalava que la polèmica per l'ús del terme *Corona catalanoaragonesa* no és nova i fa anys que es discuteix: "És fruit d'una voluntat política de tergiversació" per part del govern aragonès, afirma, i adverteix: "Quan la política

Un detector d'errors

El govern d'Aragó ha aprovat la creació del Consell Assessor per a l'Ensenyament de la Història, que estarà format per experts i "vetllarà per la veracitat" dels continguts que es difonguin sobre la història d'Aragó, no només a la pròpia comunitat sinó també als territoris limitrofs.

interfereix en la història, els fets històrics són manipulats." Tot i això, segons Solé, "no hi ha cap historiador rigorós que doni sentit a aquesta separació del context històric".

De moment, però, el govern d'Aragó guanya la partida. L'editorial Casals va admetre que els autors del llibre on es parla de la *Corona catalanoaragonesa* "no són especialistes", sinó que la història els és només una "disciplina afí". Per aquest motiu, va justificar, la intenció "no era donar un biaix ideològic determinat" i va indicar que l'inci-

Les editorials han admès l'error i eliminaran el terme en la reimpressió del llibre per al curs escolar vinent

dent s'ha d'interpretar com "una tria d'una font històrica poc rigorosa en aquest aspecte". Així, l'editorial va assegurar que aquest concepte no apareixerà en la pròxima reimpressió del llibre de text que va ser retirat. I Casals no és l'única editorial que va cedir a rectificar. Santillana també va reconèixer "l'error" i es va comprometre a publicar una nova edició del llibre per al curs vinent i a elaborar un quadern complementari com a solució provisional per al curs actual. Ja sigui perquè realment ho consideren una errada o per assegurar la venda del producte, els estudiants d'Aragó no trobaran més el terme *Corona catalanoaragonesa* en els seus llibres. "Aquest episodi de censura política i ideològica ens trasllada a una altra època que consideràvem ja superada", sentència l'IEC. ■

Poble Lliure demana fermesa i unitat a l'independentisme

Redacció
BARCELONA

L'organització Poble Lliure, integrant de la CUP, va criticar ahir "la manca d'estratègia compartida" dels partits independentistes. En un comunicat, també va carregar contra "el discurs reformista" que considera que mantenen

els comuns i alguns sectors d'ERC. El partit creu que eslògans com "anirem de la llei a la llei" o "la democràcia sempre guanya" són "falsos" i un "autoengany", en una al·lusió directa als republicans. En aquesta línia, els anticapitalistes qualifiquen de "lamentable espectacle" els desacords al voltant de la

investidura de la darrera setmana. Alerten que un retorn a l'autonomisme "és impossible" perquè no aturarà "la persecució judicial i repressiva de l'Estat espanyol".

La formació insisteix a actuar amb "unitat, fermesa i determinació" i "fugir de partidismes", i plantegen "repensar un full de

ruta victoriosa de manera conjunta". A més, aposten per "reactivar la mobilització popular" i situar-la dintre l'estratègia global de l'independentisme. "La claudicació no és només una traïció als milions de persones mobilitzades, és sobretot una estúpida estratègia", sentencien finalment. ■

Els manifestants davant de la Ciutadella, dimarts, dia que es va ajornar el ple d'investidura ■ ORIOL DURAN